

Коя съм я и кои са другите

Казвам се Гергана, ама сички ми викат Кметска. Я съм от едно северозападно село. И съм кметска, що баща ми е кмет, преди него и дедà ми е бил кмет, а с̀га ме гласат и мене, ама има още леб да едем, докато станем. То не е и много убаво да едем кой знае колко много леб, че че станем дебела, ама такава е приказката.

У Северозапада отдавна нема живот, камо ли живи ора, але па у наше село. Ама я реших да останем. Абе не че реших, ама така се случй. И я съм се била кметската. Така ми и вика̀ха от малка. И се съм си правйла кво съм си сакàла. У училище ако некой ми пише двойка, на другия ден му се не връщаше козата от паша. Или му не даваха леб у магазина на пирон¹. Така завърших пълна отличничка. Ако некое дете ми речеше нещо на̀преко, му се виждаше тесно селото. Ако не сакаше да си игра с мене, макя му и баща му го карàха насила. И ги водат и викат, че они вече сакат да си играме. И они, децата ре-веха, като ме видеха, ама си играат с мене, нема кво да прават.

---

¹ На вересия – сметката се записва на листче, което се забива на пирон зад бара.

Поизраснах така едра и убава. От мама зех гъстата коса, от тате – мустака. Пробах две години да живеем у София, ама ми се не ареса и се върнах на село. Баща ми много се ядоса̀, що без диплома не можем и я да станем кметца, как си му е реда. И ми купи диплома от „Нов български университет“. И така, от последна у града се върна̀х първа на село. И ми беше добро.

Нащо село е много убаво. Оно е пълно с дръвчета и е зелено много. Имаме един голем бор баш на центъра и около него неколко липи. Напролет, като цъфнат тия липи, и оно мирише много убаво. Около тех деда̀ ми е насадил цвеке – бело, червено, синьо, зелено. И оно радва око̀то. Никой не смее да ги кине, що деда̀ ми че ги съсече с мотиката, ако пипнат. Отстрани около цело село имаме топо̀ли. Они са напраили нещо като ограда на селото, се едно са го сгушили и оно се е сви́ло у средата. Много е убаво не че е нашо.

И я добре си живеем. Сутрин станем, издо̀им козите, сб̀ерем малко яйца от полога. С яйцата пр̀жнем сланинка на деда̀ ми и на баща ми за закуска и разтребим кво има да се разтребва. А оно има, що нали са мъже, ф̀ргат койо ка им падне. Как едът и така си остават

паницата на масата са се тръгнали. И после Гичка Слугинката, демек я им одим по гъза им и сбирам сичко. И джамовете отварам широко да се проветри, що пърдът като конъеве от тия яйца и мерише да си ебе. После идем да окосим двора, да минем с фрезата неколко лехи с домати и краставици. Къде обѐд сготвим нещо на тия мърди и легнем, па четем книжка. От неколко месеца съм почнала оня шашавия – Хорхе Букай, що видох у интернет, че само манекенки го четат, и викам, чекай да видим кво че стане, може па да ме прифане и да станем и я манекенка, ама нещо много бавно четем. Че станем манекенка, ама некой друг път. Мене ми се струва, че тия само викат, че са го чели, а они са научили неколко стихотворения от него, къде ги е писал у фейсбук, ама айде да се не прайм и я на интересна, що и я го не разбирам.

Къде следобеда фанем, па идем у кметството при баща ми, па отфърлим там малко работа. Я само минем да се направим на важна, що баща ми е кмет, а он вика, че прайм стаж. Ако има некая дума от английски да се преведе, я е превеждам, що съм единствена у село, коя говори английски. Оно мойто не е баш английски, ама кога нема никой, къде да откинва на ни един друг език освен българския, оно па и българския им един, ама айде.

Баща ми има секретарка, казва се Грациела. Она е от Видин, ама дошла снаха у село преди дваесе години. Завършила е полувишо у Димово и е що-годе умна и за̀фатна². Мъжът ѝ умре преди две години и она с̀га е с̀мичка, ама се не повърна на Видин и рече, че сака да си остане на село. Я сметам, че баща ми е аресва, ама н̀ще да си го признае и се прай зорлем на шашав. А она му прай кафенце баш как он го обича, па скача, па му го носи, кога он дойде у кметството. Па му р̀ди папките, па фане и така се фр̀цне на вратата. А он к̀орав ли е, улав ли е, прай се секаш е не види. Я секи ден му се чудим на ак̀ла, ама му не казвам нищо, що почва да боботи и да м̀ца³ и ме фаща яд на него. Поседим малко, па бегам нак̀де кр̀чмата.

Кр̀чмата у наше село е много важно м̀сто. Она у секо село е така, ама у наше е по-важно. Сички у селото може да се каже, че там им е ф̀рлен пъпа. Па на повечето направо си им е ф̀рлен. Ако мине некой с една метла покрива, че с̀б̀ере кой знае колко пъп по ония керемиди. Ората одат там да пият, на п̀рво м̀сто, да ед̀т, да гледат телевизор, да играат карти, да решават кр̀стословици, а дед̀ ми си играе на sudoku. Они одат там и да си вадат з̀би, да се постригват, да ги обр̀сне некой, да п̀спат. Да се сбият,

---

² Зафатна жена – сгодна жена, добра домакиня (бел. авт.)

³ М̀ца – м̀рмори си под носа, издава нечленоразделни звуци (бел. авт.)

да се оплачат секи от секи. Идат да си остават при Цеца Кръчмарката – некой, къде е купил нещо, па нѐще да го покаже у дòма на мъжа си и жена си, що че го бият или че му овикат живота. И сички се въртат там. Кой го нема у дòма, начи е у кръчмата. Сичките ора там живеят. А Цеца Кръчмарката е като маця на целото село. Они не са много ора. Кой умрел, кой избегал, кой се оженил на друго мѐсто. Тия се връщат чат-пат. Ама па нема ора. Ама тия, къде сме останàли, си живееме добре.

Сека сутрин цело село пие кафе у кръчмата. Кой кафе, кой рикия. Па некой, ако е напрайл мѐкици или бухти, фане и донесе. И ако некой го нема сутрин на кафето, значи или е умрел, или е избегал. Па си изпиеме кафето и идеме да видиме кво става. Ако е умрел, копаме го. Ако е избегал, псуваме го. Ама они и не бегат вече. Седът у село, що иначе кво че прават.

Както казàх, у село почти нема ора, а нормални ора – ич. Оно, кой е нормален, не знам, ама тия ептем не са. Цеца Кръчмарката нема почти ни един зъб у устата си. Сгреших, има един и с него отвара бирите и тегли тапите на винòто, що нема тирбушон. Она е едра и убава жена, има перде на едното око и почти не чуе, затава много вика. Она има двама сина – Ми-

цата и Боцата, шашави са колко си сакаш. Още са ергени и она им готви и им принаса като на малки деца. А они се бият, с кой намерат. А като нема ора, они се бият двамата или с животните. Некой ми беше казъл, че и други неща прават с тех, ама я нѐщем да вервам, що че си повърнем чървата. Они са така едри къде дебели, убави не са, ама ча па да са грозни. Не са лоши момчета, ама са алтави⁴ много.

Милка Мутата и мъжът ѝ Трайчо Циганина са нормални ора. Он е откраднал от едно торлашко село, ама баш ка си се краде булка. Он първо е сакал да е купи, как праат циганите, ама баща ѝ казъл йок. Не баш йок, казъл е: „Да се мѝняш оттука, че че ни лимнат блѝи. И че те счাপим за дното, че ти изкумуням две-три рѐбра и че те фърлим у пѝрнишака“⁵.

Трайчо не разбрал ни една дума от тава, къде му казъл бащата на Милка. Само разбрал, че май нема да му е даде. Па си прибрал парите и вечерта минъл с една кранта, фърлил Милка на грѝб, а она нали е мута⁶ и не може да вика, па го и аресала, та само малко се подѝрпала колко да не е без ич и избегали къде залеза. Неколко бали със сѐно се повѝрголили след тех като у филм. Никой повече ги не видел. А они добре

---

⁴ Алтав – безопасно луд, неадекватен (бел. авт.)

⁵ Да се махаш отгук, че ще ни нападнат блѝихи. Ще те сграбча за дьното на панталона, ще ти счупя две-три ребра и ще те хвърля на бунището. (Бел. авт.)

⁶ Мут човек – ням човек (бел. авт.)

си живеят. Па кво да им е?! Он вика, она мъца и сичко им е наред.

До тех живее Николчо. Он е добър, свестен, ча е глупав, колко е добър. И работи, кине си гъза от работа. Скромно момче. Ние с него се знаеме от деца. Он се ми е бил зади гърбината, ако нещо стане. Я съм се била за него и он е бил ора зарди мене. Като че ли, ако некога съм имала приятел, е бил он. Он оди у черквата да е чисти, да бие камбаната, да плюнчи свещите. И кво фане у ръцете си, го прай убаво. А он има едни ръце, колко гл̀авата ми големи. И е висок къде два метра.

През две къщи от него живее Гина Шашавата. Она никой е не знае, откъде е дошла. За най-малкото нещо рипа да се кара с ората, ама иначе не е лоша. Обича да се облача с едни смешни дреи и вика, че са ѝ от един любовник тираджия и он ѝ ги носил от корекома. А оно, корекоми нема кой знае от кога, сметай тия дреи колко отдавна са били модерни. Сички си мислиме, че она има любовна връзка, така да се каже, с Кочо Къравия. Он пасе овците на селото и живее самичък у една къща накрая. Що се са му чисти дреите и ние затава мислиме, че Гина го п̀ере.

На баща ми най-добрият приятел е Илко Брънзата. Он живее през две къщя от назе. Работи като директор на помпена станция у Видин и секи ден оди дотама с колата. Жена му Нелчето Дебелата го чека пред вратника, кога се връща, и они само се целуват се едно не са се виждали неколко дена. Она преди не беше дебела, ама после станà и ние леко-полеко почнаме да ÿ викаме Дебелата. Она вика, че е от раждането, а децата им скоро че завършат училище.

Ако има некой у село, къде знае сичко за сички, тава са баба Джеки, баба Гъца и Витанка. Они са трите, къде имат òчи и ùши насекъде. А как го прават тава, един господ знае, що они само седът на една пейка, едът семки и говорят.

Един път ги гледам и трите лазат поди пейката и дират нещо. Кога ги питахме кво е, они викат, че баба Джеки кихна̀ла и си плювна̀ла ченето некъде и они съ̀га го дират. И те така си прават живота весел.

Има още неколко човека у село. Ама они са аха и да ùмрат или са шашави по целата си гла̀ва. Останàлите сме я, Гергана, баща ми Георги и дедà ми Георги. А, има-нема и братя Ангелови.